

Отровни доктрини

Младен Иванов

ВЪВЕДЕНИЕ

Този труд няма за цел да предизвиква разцепление в Христовото тяло, а по-скоро полемика, основана на братството и любовта, изляна в сърцата ни чрез дадения ни Святи Дух. (Римляни 5:5)

Живеем в едно динамично време от човешката история, време, белязало човечеството с пандемията на коронавируса. Време, в което много държави обявяват частичен или пълен локдаун, затваряне, изолация, фалит на бизнеси, силно ограничаване на социалните контакти между хората. Появиха се немалко теории на конспирацията, в които вярват стотици хиляди, уплашени за живота си човешки души. Паника, психически сривове и параноичен страх, като че ли сковават страните от Европа и света.

Нека като християни си зададем честно два изключително важни въпроса в това време. На кого е нужно всичко това, и къде е Църквата на Живия Бог в цялата тази ситуация? Помним ли все още основния ни призив, заради който бяхме избавени от вечната смърт? И това не е само да повярваме в Христос като Спасител, за да се отървем от ада и да населим небето, а нещо много повече. Забравихме ли Великото поръчение на възкръсналия Цар към Неговите ученици:

Тогава Исус се приближи към тях и им говори, като каза: Даде Ми се всяка власт на небето и на земята. И така, идете, правете ученици всичките народи и ги кръщавайте в Името на Бащата и Сина и Святия Дух, като ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал. И ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на света. (Амин.)

Матей 28:18-20

Този призив само за тях ли беше? Задаваме ли си често въпроса как откликнаха те на великото поръчение? Години по-късно апостол Павел пише до църквата в Колос:

заради надеждата, която се пази за вас на небесата, за която сте чули преди това в словото на истината на благовестието, което дойде до вас, както е и в целия свят, и принася плод и расте, както и между вас от деня, когато чухте и познахте Божията благодат в истина

Колосяни 1:5-6

Апостолите и учениците бяха наистина повече от победители в своето поколение. Те носеха навсякъде в тогавашния свят (главно Римската империя) словото за възкръсналия и царуващ триумфално Христос над всичко видимо и невидимо, нерядко заплащайки с живота си своето живо свидетелство. Истината е, че в библейското слово на благовестието няма абсолютно никакво място за страх, пораженческо мислене, отстъпление, грабване на църквата, голямата скръб, възход на антихриста, последните времена и други подобни илюзии. Истинското слово на благовестието носи посланието за триумфа на Христос и Неговото царство на земята така, както е и на небето. Апостол Петър пише:

Защото, когато ви обявихме силата и пришествието на нашия Господ Исус Христос, ние не следвахме хитро измислени басни, а бяхме очевидци на Неговото величие.

2 Петрово 1:16

За съжаление днес милиони християни следват охотно едни специфични, хитро измислени басни, намерили място в Христовото тяло. Тези измислици буквално троват вярата им, правейки я слаба, анемична и неефективна. Как ще печелим души за Царството с думи като: „Идва страшно време. Идва Голямата скръб. Дявола ще надделява над светиите, антихриста ще управлява целия свят, а църквата ще бъде

грабната в небесата и избавена от задаващите се катаклизми“? Такова благовестие не е благовестието на Царството, а благовестието на лъжата и измамата. Сатана е лъжец и измамник, и това е неговото оръжие сега – да мами и лъже. Словото казва:

Но вие сте избран род, царско свещенство, свят народ, народ, който Бог придоби, за да възвестявате добродетелите на Този, който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина...

1 Петрово 2:9

С пораженческо мислене и говорене, с песимизъм за бъдещето на света, с мрачни фалшиви пророчества, не се изявяват Неговите велики добродетели или превъзходства. Изявява се нещо друго, което не е Христос, не е природата на Неговото Царство и на Неговия вечен триумф над силите на тъмнината.

В този материал ще разгледаме някои от най-популярните лъжливи доктрини, формирали начина на живот на много вярващи от различни църковни деноминации.

ГЛАВА 1

ГРАБВАНЕТО НА ЦЪРКВАТА И ГОЛЯМАТА СКРЪБ

За грабването на църквата е писано и говорено толкова много през годините, издавани са множество книги на тази тема. Тя дори е била екранизирана няколко пъти. Водят се спорове сред вярващите и до днес, откога съществува тази доктрина и кой е нейния автор. Според някои всичко започва от една жена от Шотландия на име Маргарет Макдоналд, която имала видение за грабването на църквата, дадено ѝ през 1830 година, според други, първия в църковната история, който говори за грабване на вярващите в небето, е йезуитския свещеник Емануел Лаконза, а според трети, основоположника на това учение е британския религиозен водач Джон Нелсън Дарби, който твърдял, че е получил откровението за грабването около 1827 година и публично го представил в Ирландия в периода 1830-1833 година.

Има твърдения, че за грабването се е говорило още в ранната църква от някои от известните църковни бащи. Скоро слушах един български пастор да казва, че апостол Павел в своето послание до Солунците пише за грабването на светиите преди голямата скръб, и че Христос също говори за това събитие.

Факт е, че човека, който изключително много популяризира това учение в Христовото тяло, е именно Джон Нелсън Дарби. Той е един от основателите на движението Плимутско братство, което станало горещ привърженик на доктрината за (всеки момент). Дарби донесъл този възглед в Америка при посещението си през 1864 година. Получава по-голямо приемане там обаче след американската гражданска война, когато Уилям Юджин Блекстоун написал книгата *Исус идва*, от която са продадени повече от един милион копия. Известния евангелизатор Дуайт Муди също бил привърженик на тази доктрина, но тя придобива популярност чак когато идеите на Дарби биват поместени като бележки под линия в известната Справочна Библия на Сайрас Скофийлд през 1909 година. Оттогава до наши дни това учение е намерило голям прием в църквата като цяло.

Винаги е добре да сравняваме и проверяваме нашите вярвания и разбирания посредством Свещеното Писание. Говори ли изобщо за грабване на вярващите Словото, или не? Писал ли е апостол Павел до солунската църква подобни неща? Нека да проверим!

Привържениците на теорията за грабването на църквата преди голямата скръб, или така наречените диспенсационалисти, основават своите вярвания предимно на първото послание на Павел към солунците, на което ще се спрем след малко.

Диспенсационализмът като учение в църквата, е популяризирано от Сайръс Скофийлд в началото на 20-ти век. Това е сравнително скорошна разработка, която основно е футуристично буквално тълкуване на пророческите Писания.

Според диспенсационализма има две идвания на Христос: първо едно тайно грабване на църквата, след това Второ идване след седемгодишна глобална скръб на съд върху нечестивите и тотално световно управление на антихриста. Твърди се, че църквата ще бъде взета в небето заедно със Святия Дух, за да може антихриста да се изяви в света и след седемгодишно световно управление да бъде поразен от Христос, Който ще установи едно хилядагодишно царство на земята с център град Ерусалим.

Несъстоятелността на подобни твърдения не си заслужава да се коментират, но бих желал да задам един въпрос на хората, които убедено вярват на тези хипотези. Как ще се спасяват невярващите, оставащи в така наречената голяма скръб, без Святия Дух, особено народа на Израел, който тогава излиза на сцената.

Скофийлд в своята Библия, версията Кинг Джеймс, добавил своите виждания под формата на заглавия и бележки в полетата, коментирайки всеки пророчески пасаж. Втъкавайки ги в самия библейски текст, неговите диспенсационни виждания били издигнати до ниво на библейски авторитет. Това станала версията на Библията цитирана от голям брой телевизионни евангелизатори и писатели през 20-ти век

(което включва хора като Хал Линдзи, Джон Хаги, Джак Ван Импе, Бени Хин, Кенет Хегин, Кенет Копланд, Дерек Принс и много други.

Когато бях спасен и новороден преди 30 години, започнах да посещавам евангелска църква в моя роден град, където тези вярвания бяха изключително популярни. Спомням си как ние, младежите от църквата, се събирахме и гледахме със затаен дъх на видеокасети филма за грабването, *Крадец в нощта*, а по-късно и екранизираната поредица на Тим Лахей, *Оставените*. Тогава имаше вярващи, които казваха, че времето е близо, Господ идва всеки момент за Своята Невяста и няма време за учене, създаване на семейство, реализация в обществото, защото дявола чрез антихриста щял да владее света за седем години. Днес никой не може да ме разубеди относно факта Кой владее света, историята, съдбата на човечеството, и Кой държи вселената в ръката Си.

Диспенсационализма е система от библейско тълкуване, което разделя историята на човечеството на седем отделни периода или диспенсации, и твърди, че във всеки период Бог се занимава с човешката раса въз основата на един специфичен принцип. Скофийлд определя диспенсацията като период от време, през което човек е изпитван по отношение на покорство към някое определено откровение за Божията воля. Библията на Скофийлд изброява следните седем диспенсации:

1. Невинност – от сътворението до Адам и Ева, включително и падението.
2. Съвест – от Падението до Потопа.
3. Човешко управление – от Потопа до призоваването на Авраам.
4. Обещание – от Авраам до Мойсей.
5. Закон – от Мойсей до Христос.
6. Благодат – църковната епоха.
7. Милениума, хилядагодишен период от Второто идване на Христос до края на Неговото царуване на земята.

Няма абсолютно никакво доказателство от Писанието за изброеното разделение на човешката история.

Нека сега да се върнем на първото послание към Солунците и да разгледаме едно от местата, което диспенсационализма използва като аргумент за своето вярване за грабване на църквата преди голямата скръб.

Защото това ви казваме чрез словото от Господа: че ние, живите, останалите до Господното пришествие, няма да изпреварим починалите. Понеже сам Господ ще слезе от небето с команда, с глас на архангел и с Божия тръба; и мъртвите в Христос първо ще възкръснат; после ние, живите, останалите, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаци да срещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем винаги с Господа. И така, насърчавайте се един друг с тези думи.

1 Солунци 4:15-18

Привържениците на грабването твърдят, че тези стихове говорят за първото, тайно идване на Христос за вярващите, за да ги отведе в небето, където ще има раздаване на награди и ще се състои сватбената вечеря на Младоженеца и Невястата Му, докато на земята се изливат язвите на голямата скръб. Само че в тези стихове има едно място, което оборва подобни твърдения, и това е израза: „да срещнем Господа във въздуха“.

Когато отида на гости на приятел и звънна на вратата, домакина излиза да ме посрещне и след това двамата влизаме обратно в жилището му, а не отиваме на друго място.

В древни времена, когато някоя височайша особа е отивала на посещение в определен град, оттам е излизала делегация от първенците на града и е посрещала официално високия гост, след което са се връщали обратно заедно с него.

След като светиите биват преобразени в миг на око, те са издигнати във въздуха, за да посрещнат Царя си и заедно с Него да се върнат обратно на земята. Връщат се

обратно, не отиват на небето. Словото казва на не едно място, че праведните ще населят земята, а не небето, а нечестивите ще бъдат изтребени от нея.

защото праведните ще населяват земята и непорочните ще останат в нея, а безбожните ще се отсекаат от земята и законопрестъпниците ще се изкоренят от нея.

Притчи 2:21-22

Защото злодеите ще бъдат отсечени, а онези, които чакат ГОСПОДА, те ще наследят земята. Защото още малко, и безбожния няма да го има вече, ще търсиш мястото му и няма да е там. А смирените ще наследят земята и ще се наслаждават в изобилен мир.

Псалм 37:9-11

Праведните ще наследят земята и ще живеят на нея вечно.

Псалм 37:29

Думата грабване никога не е използвана в Библията. Това е английска транслитерация на латинската дума *rapio*. Тази латинска дума се появява в 1 Солунци 4:17 в латинския превод на Библията. Действителната гръцка дума, използвана в този стих е *харпазо*, което по-точно се превежда „взет“.

Несъмнено тази доктрина е нанесла значителни щети на църквата, абортирала е призивите на много християни, които са вярвали и продължават да вярват, че този свят е обречен, и е безсмислено да се прави каквото и да е за него, освен да се благовества за спасение на човешки души.

Проблема е, че такова мрачно, песимистично благовестие, съчетано с множество фалшиви пророчества и видения за последното време, по никакъв начин не потвърждават вечната истина, че Христос завинаги съсипа делата на дявола, ограби началствата и властите, победи смъртта и унищожи силата на греха. Когато Спасителя се молеше за учениците Си на Своя небесен Баща, молитвата Му не беше Татко Бог да ги вземе от света, а да ги пази от лукавия:

Не се моля да ги вземеш от света, а да ги пазиш от лукавия. Те не са от света, както и аз не съм от света. Освети ги чрез истината; Твоето слово е истина.

Йоан 17:15-17

Рик Джойнър пише за грабването в своята известна книга *Жътвата*, следното:

„Думата грабване не може да се намери в Писанията. Цялата Библия е свидетелство за Божието надмощие и победа чрез изпитанията. Църквата ще влезе в най-голямата слава, когато светът ще бъде в най-голяма тъмнина. Това не е време да се бяга, това е време, когато църквата ще извади своя духовен меч и ще атакува стратегиите и крепостите на врага“.

Доктрината за грабване преди скръбта е допринесла единствено за развиване на отстъпническа нагласа в църквата, но тя повече няма да успява.

Диспенсационализмът не само разделя Църквата и евреите на два отделни Божии народа, с които Бог работи по различен начин, не само лансира идеята за построяване отново на храма в Ерусалим, което граничи с научната фантастика, но и прехвърля така наречената голяма скръб в бъдещето. Това обаче са явни злоупотреби с правилното тълкуване на Божието Слово. Исус споменава за Голямата скръб в Своята беседа на Елеонския хълм.

В Евангелието на Матей 24-та глава, Той отговаря изчерпателно на въпросите на Своите ученици относно бъдещето на храма и Ерусалим. Много неправилни коментари

е имало през годините в църквата относно тази 24-та глава. Основата на този проблем според мен е в нарушаването на един основен принцип при тълкуването на този библейски текст, а и на Писанието като цяло. Това е принципа на контекста. Добре е да не забравяме, че всеки библейски новозаветен текст, особено посланията на апостолите, е писан до конкретни хора, живеещи в конкретно време, минаващи през конкретни предизвикателства.

За какво всъщност говори Христос в тази беседа? Вярно е, че предсказва събития, които тогава още не бяха се случили, но по-късно те се изпълниха абсолютно точно според Неговите думи.

Нека да разгледаме някои важни стихове от тази 24-та глава.

Исус в отговор им каза: Пазете се да не ви подмами някой, защото мнозина ще дойдат в Мое Име, казвайки: Аз съм Христос; и ще подмамят мнозина. И ще чуете за войни и за военни слухове, но внимавайте да не се смущавате; понеже тези неща трябва да станат, но това още не е свършекът.

Матей 24:4-6

Ще представя на вашето внимание коментарите на тези и други стихове от 24-та глава на Матей, на трима Божии мъже, автори, проповедници и мисионери, познати в Христовото тяло. Техните имена не се нуждаят от допълнително афиширане. И тримата не са били нито харизматици, нито пък диспенсационалисти.

Джон Уесли, основателя на Методизма, коментира тези стихове по следния начин:

„Пазете се да не ви заблуди някой – това предупреждение се отнася по-скоро за идните поколения вярващи, на които апостолите се явяват представители. Мнозина ще дойдат в Мое име – първо фалшиви помазаници, после фалшиви пророци. Накрая и двете заедно. И наистина, никога в света не е имало толкова много самозванци, колкото е имало малко преди разрушаването на Ерусалим; несъмнено причината е, че точно тогава евреите са очаквали Месията“.

Ето коментара и на Матю Хенри, презвитериански проповедник, богослов и писател:

„Христос започва с предупреждение: „Пазете се да не ви заблуди някой“. В тази Си беседа Той трикратно споменава появата на лъжепророци, което е предвестие за гибелта на Ерусалим. С право онези, които убивали истинските пророци, били оставени в плен на лъжепророци, разпналите истинския Месия, справедливо били оставени да бъдат подмамвани и погазвани от лъжехристи и псевдомесии“.

Елиъс Ригс е американски презвитериански мисионер, лингвист и преводач, голям приятел на България и българите. Д-р Ригс е първият чужденец написал българска граматика. Подпомага изданието на Новия завет на Неофит Рилски, участва в превода на първата ново-българска Библия (позната като Цариградския превод), съставя Речник на Светото писание, пише тълкувание на Новия завет, превежда и пише сборници с Духовни химни. Той е един от издателите на първото българско списание Любославие и вестник Зорница. В коментара си на Новия завет той обяснява тези стихове така:

Стих 4: „Пазете се“.

Преди да отговори на въпроса им, Той ги съветва да се пазят да не би да ги измами някой и ги съветва това няколко пъти. Много по-важно е било те да бъдат винаги верни на Христос и да са готови за идването Му, отколкото да знаят времето, кога ще бъде това.

Стих 5: „В Мое име“.

Нямало да претендират, че са изпратени от Христос, а че са Христос. Йосиф Флавий казва: „Страната бе наводнена от магьосници, прелъстители и измамници, които повличаха след себе си народа в множества в пустините и усамотените места, за да видят знаменията и чудесата, които им обещаваха да им покажат чрез Божията сила; Между тях се споменава самарянинът Доситей, който твърдял, че бил Христос, Симон Магьосникът, който казвал, че се явил между евреите като Син Божий и други. Мнозина били прелъстени от тях и тежко погубени от римляните преди обсадата на Ерусалим.

Стихове 6-7: „И ще чуете за войни и военни слухове“.

Във времето, когато това било изговорено, мир владеел по цялата Римска Империя, но много войни и военни слухове имало между това време и разрушението на Ерусалим. Особено в Юдея е имало непрестанни размирици, та трима императори – Калигула, Клавдий и Нерон заплашвали с война евреите.

Коментара на Матю Хенри е писан преди близо триста години, на Джон Уесли преди около двеста години, а на доктор Ригс преди повече от сто години. Това показва, че преди появата на диспенсационализма, тогавашните поколения вярващи в голямата си част не са вярвали, че Матей 24-та глава се отнася за далечното бъдеще. За съжаление днес е като че ли точно обратното, но въпреки това все повече вярващи в Църквата, се отърсват от своите футуристично-апокалиптични вярвания.

Как да наречем личности като Хал Линдзи, един от най-известните автори футуристи-диспенсационалисти другояче освен фалшив пророк и писател. Неговата книга, *88 причини защо Христос ще се върне през 1988 година*, например е претърпяла пълен провал през годините, не е издържала проверката на времето. Словото категорично ни предупреждава да се пазим от такива хора, наричайки ги лъжепророци.

Нека да продължим нашето изучаване на Матей 24-та глава.

И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по целия свят за свидетелство на всичките народи; и тогава ще дойде свършекът. Затова, когато видите мерзостта на запустението, за която е говорено чрез пророк Данаил, стояща на свящото място – който чете, нека разбира – тогава онези, които са в Юдея, нека бягат по планините; който се намери на къщния покрив, да не слиза да взима нищо от къщата си; и който се намери на нивата, да не се връща назад да вземе дрехата си. Но горко на бременните и на кърмещите в онези дни! И се молете да не се случи бягането ви зиме или в съботен ден; защото тогава ще има голяма скръб, каквато не е имало от началото на света досега и каквато няма да има. И ако не се съкратяха онези дни, не би се избавило нито едно същество; но заради избраните онези дни ще се съкратят.

Матей 24:14-22

Джон Уесли коментира тези стихове по следния начин:

„И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по целия свят – не повсеместно, но в няколкото части на света, а не само в Юдея. Това било извършено от апостол Павел и другите апостоли преди падането на Ерусалим. И тогава ще дойде краят – на града и на храма“.

Най-добрият коментар на тази глава са записите на Йосиф Флавий по Юдейската война.

Стих 15: „Когато видите мерзостта, която докарва запустение – думите на Данаил са: „мерзостта, която опустошава“ (Данаил 11:13), тоест знамената на опустошаващите легиони, на които са изобразени отворотелните образи на техните идоли – стояща на свято място – не само храмът и хълмът, но и целия град Ерусалим, както и земята около него са се считали за свети“.

Стих 16: „Тогаваше онези, които са в Юдея, нека бягат по планините – така са направили християните и са били опазени. Интересно е да се отбележи, че след като римляните, под ръководството на Цест Галий, настъпват първоначално към Ерусалим, после най-неочаквано и нелогично внезапно се отдръпват. Християните приемат това като знак да побягнат и се укриват в Пела и в планината Ливан“.

Стих 22: „И ако не се съкратяха онези дни – чрез превземането на Ерусалим по-скоро отколкото се е очаквало – не би се избавил нито един човек – цялата страна ще бъде разрушена. Но заради избраните – заради християните“.

Ето коментара на Елиъс Ригс:

Стих 14: „И това благовестие на царството и пр. Когато евангелието на царството или новата наредба, ще се възвестява на всички народи, тогава старата наредба ще се е свършила. Апостолите проповядвали спасение чрез един божествен Спасител разпнат, та това евангелие станало свидетелство на всичките народи. Тогаваше дойде свършекът, тоест на Еврейската или старозаветната наредба“.

Стихове 15-22. Всичките тълкуватели са съгласни, че тези стихове се отнасят за разрушението на Ерусалим от римляните.

Стих 21: „Защото тогава ще има голяма скръб. Според разказа на Йосиф, всичките тези пророчества се били буквално изпълнили. Според него един милион и сто хиляди души загинали в обсадата и 97 хиляди били отведени в плен, мнозина от които после били подложени на мъки и убити. Пленените през обсадата били разпъвани в такива множества, че място не стигнало за кръстове, и кръстове не стигнали за телата. Гладът вътре погълнал народа с цели къщи и семейства, и бил толкова страшен, щото пророчеството във Второзаконие (Второзаконие 28:53-54) буквално се изпълнило. Йосиф споменава за една майка богата и от благороден произход, която убила, опекала и изяла детето си. Той казва: „Никой град не е изтеглил такива бедни, нито някой век, откакто се е създал света е създал и отвърдил поколение по-плодовито с нечестие, отколкото беше това поколение““.

Стих 22: „И ако не се съкратяха ония дни. Толкова силни били укрепленията на Ерусалим, че Тит, след като го превзел казват, че е казал: „Не друг, а Бог е Който изгони евреите от тези укрепления, защото какво могат да сторят човешките ръце или машини за събарянето на тези крепости“. Толкова яко укрепен бил Ерусалим, и пак бил превзет в краткото време от пет месеца. Това станало и дните се съкратили заради избраните – тоест християните, но вероятно

съкращението на онези дни било и заради онези избрани, които в бъдеще щели да бъдат събрани от евреите за Христос“.

Стих 29: „След скръбта на ония дни, дните на обсадата, предшествващи падането на града, слънцето ще потъмнее и пр. Тук имаме дълбоко иносказателно описание на разрушението и самото падане на Ерусалим. Че тези думи може да се отнасят за това събитие е очевидно от факта, че разоренето на Вавилон е било предсказано с почти същите думи (Исая 13:10) и с твърде подобни думи за разрушението на Едом (Исая 34:4-5) и на Египет (Езекиил 32:7)“.

Стих 30: „Тогава ще се яви на небето знаменieto на Човешкия Син. Както Бог е бил явен в делата Си, така и Христос е бил най-явен, когато извършил страшното наказание над онези, които Го отхвърлили и разпънали. Христос казал: „Ще видите Човешкия Син идещ на облаци с голяма сила и слава“. Несъмнено мнозина, които видели тези събития, наистина видели Христос в тях“.

Ето така са мислили и писали Божии служители, необременени от потресаващите измислици на диспенсационализма. Факта, че това фалшиво учение така е успяло да обсеби значителна част от църквата, ме навежда на мисълта, че зад него наистина стоят демонични духовни сили. Неслучайно апостол Павел категорично предупреждава своя духовен син Тимотей:

А Духът изрично казва, че в по-късните времена някои ще отстъпят от вярата и ще слушат измамни духове и демонични учения.

1 Тимотей 4:1

Какво друго, ако не отстъпление от истинската библейска вяра, е да вярваш и твърдиш на всеослушание, че света, за който умря Христос, ще става все по-зле, докато накрая дявола го завладее тотално чрез антихриста си (е, само за седем години), а църквата на живия Бог ще бъде все по-слаба, страхлива, хладка и отстъпническа, а накрая даже и грабната от земята. Такова учение не е нищо повече от богохулна ерес, напълно отричаща делото на Божия Син на кръста и Неговата вечна победа над греха, смъртта и сатана.

В заключение нека да обобщим темата за грабването на Църквата и Голямата скръб. Тази доктрина като цяло опровергава новозаветното послание на апостолите за последиците от славното, свръхестествено възкресение на Господ Исус Христос. Тя учи за отстъпление от вярата в така наречените последни времена и за абдикацията на християните от техния основен, победоносен призив. Библията не учи за подобни неща. Самото Писание разобличава фалша на диспенсационализма.

Ето само някои новозаветни стихове в тази насока:

Който върши грях, е от дявола, защото дяволът съгрешава от началото. Затова се яви Божият Син – за да унищожи делата на дявола.

1 Йоан 3:8

Защото със силен копнеж творението очаква разкриването на Божиите синове.

Римляни 8:19

Творението очаква нашето откриване в пълнотата на Божията Слава и присъствие, а не бягството ни от земята.

Но благодаря на Бога, който винаги ни води в победно шествие в Христос и на всяко място изявява чрез нас благоуханието на познанието за Него.

2 Коринтяни 2:14

Защото оръжията, с които воюваме, не са плътски, а са силни пред Бога за събаряне на крепости. Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всяка мисъл да се покорява на Христос.

2 Коринтяни 10:4-5

така че нашия Бог на нашия Господ Исус Христос, Баща на славата, да ви даде дух на мъдрост и на откровение в познаването на Него Самия, като просветли очите на сърцето ви, за да знаете каква е надеждата на Неговото призоваване, какво е богатството на славата на Неговото наследство в светиите и какво е превъзходното величие на Неговата мощ към нас, вярващите, според действието на мощта на Неговата сила. С нея Той подеждва в Христос, като Го възкреси от мъртвите и Го сложи да седне от дясната си страна на небесата, далеч над всяко началство и власт, и сила, и господство, и всяко име, с което се наименоват, не само в този свят, но и в бъдещия. И покори всичко под краката Му и постави Го да бъде глава над всичко за църквата, която е Неговото тяло, пълнотата на Този, който изпълва всичко във всичко.

Ефесяни 1:17-23

Може да прочетете още: Ефесяни 6:10-13; Колосяни 2:14-15; 1 Тимотей 6:12; Псалм 149:5-9.

Църквата като тяло на възкръсналия Спасител има славно и победоносно бъдеще точно тук, на земята. Крайно време е да се разделим с всички изречени и изписани спекулации по този въпрос. Голямата скръб беше едно трагично за еврейския народ събитие, сполетяло го през 70-та година след Христос, по време на разрушението на техния свят град и храм, които бяха отхвърлени от Бога поради тяхното нечестие и закоравяване.

ГЛАВА 2

ПРЕКЛОНЕНИЕТО ПРЕД ФИЗИЧЕСКИЯ ИЗРАЕЛ

От създаването на държавата Израел в Близкия изток през 1948 година, се наблюдава едно масово явление в църквите по света, особено в Съединените щати, и това е преклонението на стотици хиляди християни пред евреите. Като млади вярващи бяхме учени, че Израел и евреите са Божия избран народ и че който ги благославя ще бъде благословен, а който ги кълне, ще бъде проклет. За основа на подобно твърдение обикновено се цитираше обещанието, което Бог даде на Аврам в книгата Битие.

На две места в тази книга има обещания директно изречени към нашия духовен баща на вярата:

И ГОСПОД каза на Аврам: Излез от земята си, от рода си и от бащиния си дом, и иди в земята, която ще ти покажа. Ще те направя голям народ и ще те благословя, и ще възвелича името ти, и ще бъдеш за благословение. Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълна онзи, който те кълне, и в теб ще се благославят всички земни племена.

Битие 12:1-3

Другото обещание към Аврам е записано в Битие 22-ра глава, което той получи след най-голямото изпитание в своя живот – принасянето в жертва на Бога на своя син Исаак:

В Себе Си се заклевам, заявява ГОСПОД, че понеже направя това нещо и не задържа сина си, единствения си син, ще те благословя премного и ще умножа и преумножа потомството ти като пясъка на морския бряг, и потомството ти ще завладее портата на враговете си. В твоето потомство ще се благославят всичките народи на земята, защото си послушал гласа Ми.

Битие 22:16-19

Това безспорно са едни велики обещания, които Бог поради Своята вярност към слугата си Авраам изпълни, обаче за евреите, като негови физически потомци ли се отнасят те, или за някой друг?

Новия завет дава точен отговор на този важен въпрос. Апостол Павел в своето послание към Галатяните пише:

Христос ни изкупи от проклятието на закона, като стана проклет за нас; защото е писано: „Проклет всеки, който виси на дърво“; така че благословието дадено на Авраам да дойде чрез Исус Христос на езичниците, за да приемем обещанието на Духа чрез вяра. А обещанията се изрекоха на Авраам и неговия потомък. Не казва: „и на потомците“, като за мнозина, а като за един: „и на твоя потомък“, който е Христос.

Галатяни 3:13-14, 16

Писанието тук ясно посочва, че Христос е обещаното на Авраам потомство, в което бяха благословени всички народи по лицето на земята, поради Неговата вечна, кръвна жертва на кръста за греховете и беззаконията им. Историята недвусмислено е доказала, че хора и нации, които са проклинали и отхвърляли Спасителя, са били проклетни, а тези, които са Го приемали като Господ на живота си, са били изобилно благославяни. Това разбира се важи с пълна сила и днес. Христос е единствения път за спасението на абсолютно всички – и евреи, и езичници. Тези хора, които са Го приели

за Свой личен Спасител и Господ, имат вечен живот и са неделима част от Неговия избран, свят народ завинаги, без значение от техния етнически произход.

Бог няма днес на земята два различни народа, с две различни съдби, защото в Него всички сме едно – и евреи и неевреи. Мога само да кажа, че да се твърди, че Църквата и Израел са два отделни Божии народа е доктринална ерес, опровергана от Свещеното Писание.

Нека да прочетем още няколко стиха от Галатяни 3-та глава:

Защото всички сте Божии синове чрез вярата в Исус Христос, понеже всички вие, които сте се кръстили в Христос, с Христос сте се облекли. Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъж, нито жена, защото вие всички сте едно в Христос Исус. И ако сте Христови, то вие сте Авраамово потомство и наследници по обещание.

Галатяни 3:26-29

Евреина Павел, от Вениаминовото племе, бивш фарисей и законоучител, физически потомък на Авраам, насърчава с тези истини своите братя по вяра, бивши езичници, от Галатийските църкви. Той им заявява, че Христос завинаги прекрати деленето на етноси за влизаните чрез вяра в Неговото царство. Днес в много църковни събрания се вее еврейското знаме, пеят се еврейски песни и се играят еврейски танци, което само по себе си не е лошо, защото има чудесни песни и танци, но е важен мотива, с който се прави всичко това.

В България има християни, които организират почти ежегодно туристически екскурзии до Израел и местата, където е живял и проповядвал нашия Господ. Винаги е добре човек да сменя периодично обстановката, да се запознае отблизо с други култури и народи, да посети страните им, стига да има финансова възможност. Също така е добро нещо да се отиде до Израел, да се посети град Ерусалим, Витлеем, Мъртво море, Галилейското езеро. Когато обаче тези пътувания започнат да се наричат поклоннически, нещата придобиват друг смисъл.

Добре е като вярващи в Живия Бог хора, да си зададем въпроса: На кого трябва да се покланяме? Апостол Йоан се поклонил на жив ангел, стоящ пред него и веднага беше коригиран:

Аз, Йоан, съм този, който чух и видях тези неща. И когато чух и видях, паднах да се поклоня пред краката на ангела, който ми беше показал това. Но той ми каза: Недей! Аз съм служител заедно с теб и с братята ти, пророците, и с тези, които пазят думите на тази книга. Поклони се на Бога!

Откровение 22:8-9

Когато казваме, че от библийска гледна точка преклонението пред физическия Израел е неправилно, това не означава, че не трябва да имаме уважение и почит към еврейския народ. Едно е обаче да почиташ и уважаваеш някого, и съвсем друго да го боготвориш. Ние, християните, отдаваме своето уважение към физическите потомци на Авраам, не заради самите тях, а заради Божия избор към тях. Бог ги избра да бъдат народ, чрез който Той даде Словото Си и Своя Син на цялото човечество. Старозаветните пророци бяха евреи, апостолите бяха евреи, ранната църква в самото си начало на деня на петдесетница и първите години, се състоеше предимно от евреи, повярвали в Месията. Тези истини е добре да не се забравят.

В своето послание към Римляните, апостола пише за Израел:

Защото, ако тяхното отхвърляне значи примирение на света, какво ще бъде приемането им, ако не живот от мъртвите? А ако първото от тестото е свято, то и цялото тесто е свято; и ако коренът е свят, то и клоните са свети. Но ако някои клони са били отрязани и ти, бидейки дива маслина, си бил присаден между тях заедно с тях си споделил корена

и тлъстината на маслината, не се хвали срещу клоните. Но ако се хвалиш, знай, че не ти държиш корена, а коренът – теб. Но ще кажеш: Бяха отрязани клони, за да бъда присаден аз. Добре! Те бяха отрязани поради неверие, а ти стоиш поради вяра. Не бъди високомерен, а се бой. Защото, ако Бог не пощади естествените клони, няма да пощади и теб. Виж тогава благостта и строгостта Божия: строгост към падналите, а божествена благост към теб, ако останеш в благостта; иначе и ти ще бъдеш отсечен. Така и те, ако не останат в неверие, ще бъдат присадени; защото Бог може да ги присади отново.

Римляни 11:15-23

Ето това е самата истина, достигнала и до нас чрез откровенията, които получи апостол Павел посредством мъдростта на Святия Дух. Тлъстия корен на маслината, към който ние бяхме присадени, не е Израел, както някои погрешно вярват, а Спасителя Христос. Ние стоим в Него поради вяра. Абсолютно никой човек по лицето на земята не може да се спаси без вяра в изкупителното дело на Божия Син на кръста, било то евреин, българин, турчин, индианец и който и да е. Той е вратата на спасението, Той е нашата жива, вечна надежда, Той е нашето прибежище в дни на напасти, Той е живота ни. Петър много точно го каза:

Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот; и ние повярвахме и познахме, че Ти си (Христос, Синът на живия Бог,) Святият Божий.

Йоан 6:68-69

Днешната държава Израел без Христос, няма абсолютно никакво бъдеще, но чрез покаяние и вяра в Него, тя ще живее и благоденства. Прочетох наскоро едно интервю с един Божий служител, който говори доста странни неща:

„Да, това беше, като звездей на програмата. Ние скандирахме България-Израел-Шалом. Нашата песен носеше мир. Не манифестирахме просто пред кмета, управата и гражданите на Израел, но пред Господ Исус Христос с желание да (уредим) България по близо до Царя Исус за предстоящите хиляда години“ (Това е част от интервюто).

Подобен род изказвания, носят идеята, че подкрепяйки сега евреите и Израел, това ни приближава като народ до Христос и Неговото Царство, но никъде в Писанията няма намек за подобни твърдения. Дали една нация ще бъде близо до Христос, и част от Неговото вечно Царство, не зависи от отношението ѝ към други нации, а от отклика ѝ на призива за покаяние от греховете ѝ.

Между другото искам да кажа, че Божието Царство дойде вече на земята преди две хиляди години заедно с Царя на царството, и възнасяйки си при Своя Баща, Той Го повери на Своите верни последователи. Сам Исус Каза:

Но ако Аз с Божия пръст изгонвам демоните, то Божието царство е дошло до вас.

Лука 11:20

Тук думата дошло е в минало свършено време, с други думи, то е вече реалност на земята и не трябва да се чака някъде в бъдещето. Апостолите носеха благовестието на Царството, ранната църква проповядваше благовестието на Царството из целия тогавашен свят.

В книгата Деяния на апостолите е записана мисионерската дейност на апостол Павел в град Ефес, където той говореше учението за Царството:

И той влезе в синагогата и говореше дръзновено, и в продължение на три месеца разискваше и ги убеждаваше за неща, отнасящи се до Божието царство.

Деяния 19:8

Има доктрина в църквата, която учи, че когато Христос се върне на земята при второто пришествие, едва тогава ще установи Своео хилядагодишно Царство с център град Ерусалим. Не мога да приема такива учения, защото Библията не ги учи. Царството вече беше установено от Царя, и оттогава то расте и се развива, докато изпълни целия свят и покори народите под нозете на Христос. То започна като едно малко синапово зърно, и ще завърши като едно божествено, свръхестествено явление, обхващащо цялото творение.

В Евангелие от Марк, Исус поучава за Небесното Царство:

И каза: Божието царство е както когато човек хвърли семе в земята; и спи, и става нощ и ден; а как никне и расте семето, той не знае. Защото земята сама си произвежда: първо стрък, после клас, а след това – пълно зърно в класа. А като узрее плодът, на часа изпраца сърп, защото е настанала жетва. Каза още: С какво да сравним Божието царство или с каква притча да го представим? То прилича на синапово зърно, което, когато се посее в земята, е по-малко от всичките семена, които са на земята. Но когато се посее, расте и става по-голямо от всички стръкове, и пуска големи клони, така че небесните птици могат да се подслонят под сянката му.

Марк 4:26-32

Семето на царството е посято в сърцата на Божиите хора, и те имат привилегията да го носят до краищата на земята. Колко време ще отнеме този процес, ние не знаем. Хиляда години е просто едно символично число, обозначаващо период от време, много по-голям от хиляда години.

Поради неправилно разбиране и тълкуване на Писанията, много вярващи в днешно време са просто объркани по отношение на въпроса – Кой в 21-ви век е Божият избран народ, и кой е този град, за чийто мир трябва да се молим. Тези, които са фокусирани върху земния Ерусалим, вярват, че именно той е святият град, от който Христос ще управлява света. По тази причина доста християни правят финансови дарения за възстановяването на храма и служенията в него, убедени, че по този начин Божия Син ще се върне скоро. Това са абсурдни, авантюристични твърдения, които Писанието по никакъв начин не подкрепя, и понеже то е нашия авторитет, ще се обърнем към него по този въпрос. Земния град Ерусалим беше отсечен от завета и отхвърлен от Бога преди две хиляди години. Исус плака за съдбата, която очакваше бунтовния град, защото не разпозна времето, когато беше посетен:

И като се приближи и видя града, плака за него и каза: Да беше знаел ти, да, и ти, поне в този (твой) ден това, което служи за мира ти! Но сега това е скрито от очите ти. Защото ще дойдат върху теб дни, когато твоите неприятели ще издигнат окопи около теб, ще те обсадят, ще те притеснят отвред и ще сравнят със земята и теб, и децата ти в теб, и няма да оставят в теб камък върху камък; защото ти не позна времето, когато беше посетен.

Лука 19:41-44

Последствията за народа на Израел от отхвърлянето на Божия Син са били ужасяващи и кървави. Йосиф Флавий в своята книга *Юдейските войни* много подробно описва тази национална трагедия, като очевидец на събитията. В наше време има среди в църквата, които казват, че това е един от многото геноциди и гонения на

евреите, но Писанието е категорично, че това бяха дните на въздаяние от Бога върху нечестивия народ на Израел от първи век.

Посланието към Галатяните, ни дава отговор на въпроса, кой е истинския Божий град:

Защото е писано, че Авраам имаше двама сина – един от слугинята и един от свободната; но този, който беше от слугинята, се роди по плът, а онзи, който бе от свободната – по обещание. И това има образен смисъл, защото тези жени представляват два завета – единият от Синайската планина, който ражда деца за робство, и това е Агар; и тази Агар представлява планината Синай в Арабия и съответства на днешния Ерусалим, защото е в робство с децата си; а горния Ерусалим е свободен, който е майка на (всички).

Галатяни 4:22-26

Посланието към Евреите също говори за горния, истинския Ерусалим:

но пристъпихме при хълма Сион, при града на живия Бог, небесния Ерусалим, и при десетки хиляди ангели, при празничното събрание и при събранието на първородните, които са записани на небесата, при Бога, Съдията на всички, при духовете на усъвършенстваните праведници, при Исус, Посредника на нов завет, и при поръсената кръв, която говори по-добре от тази на Авел.

Евреи 12:22-24

Когато града и храма бяха унищожени, беше прекратена веднъж завинаги старозаветната система за принасяне на жертви за прощение на греховете, защото вечната кръвна жертва на Божия Агнец беше вече принесена. Тази жертва, след нейното принасяне, обезсмисли всякакви други кръвни жертви.

Дали трябва да приемаме като свято място град, за който Словото казва:

И труповете им ще лежат на улицата на големия град, който духовно се нарича Содом и Египет, където беше разпънат и техния Господ.

Откровение 11:8

Той извика със силен глас и каза: Падна, падна Вавилон, великата блудница, и стана жилище на демони, затвор на всякакъв нечист дух и затвор на всякаква нечиста и омразна птица; защото всичките нации пиха от виното на гнева нейното блудстване и земните царе блудстваха с нея, и земните търговци се обогатиха от могъществото на нейния разкош. И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея, народе Мой, за да не участвате в греховете ѝ и да не споделите язвите ѝ; защото греховете ѝ стигнаха до небето и Бог си спомни нейните беззакония.

Откровение 18:2-5

Град, отхвърлен от Бога и носещ цялата сила на проклятията, връхлетели го в резултат от нарушаването на завета с вечния Цар, не може и не трябва да бъде обект на поклонение от нито един християнин. А града, за чийто мир сме призвани да се молим и да благославяме, за да благоденстваме, това е Небесния Ерусалим, обиталището на Всемогъщия и Неговите изкупени за вечността хора.

Псалм 122 ни напомня:

Молете се за мира на Ерусалим! Нека благоуспяват онези, които те обичат!

Псалм 122:6

Авраам не търсеше земен град, в който да се установи. През целия си дълъг живот, след като Бог Му се разкри и го призова, той живееше в шатри, защото беше фокусиран към неща, които нямат земен произход.

В посланието към Евреите е записано:

С вяра Авраам, когато бе повикан да излезе и да отиде на едно място, което щеше да получи в наследство, послуша и излезе, без да знае къде отива. С вяра той се засели в обещаната земя като в чужда и живееше в шатри с Исаак и Яков, сънаследниците на същото обещание, защото очакваше един град, който има вечни основи, на който Архитект и Строител е Бог.

Евреи 11:8-10

Къде е днес нашия фокус – върху отхвърления земен Ерусалим, или върху истинския, вечен Небесен град, обиталището на Всемогъщия Бог и починалите във вяра светии от всяка една епоха?

В настоящото време нямаме немощен първосвещеник, какъвто имаше народа на Израел под закона. В Словото е писано:

Защото нямаме такъв първосвещеник, който да не може да ни съчувства в нашите слабости, а имаме Един, който е бил във всичко изкушен по същия начин като нас, но пак без грях. Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат, която да ни помага своевременно.

Евреи 4:15-16

Принасяйки Себе Си в жертва за греховете ни, Христос, нашия Велик, Вечен Първосвещеник, завинаги премахна стената, която разделяше евреите и езичниците, съединявайки ги заедно в един нов народ – народа на изкупените чрез Неговата свята кръв. Затова сега всеки може да бъде част от истинския Божий народ не поради своя етнически произход, а поради вярата си в Божия Син.

Новия Завет говори точно тези истини:

Но сега в Христос Исус вие, които някога сте били далеч, сте поставени близо чрез кръвта на Христос. Защото Той е нашият мир, който направи двете едно и събори средната стена, която ги разделяше, като в плътта си унищожил враждата, тоест закона със заповедите му изразени в постановления, за да създаде в Себе Си от двата един нов човек и така да възвори мир, и в едно тяло да примири и двата с Бога чрез кръста, като уби на него враждата.

Ефесяни 2:13-16

Разбираме ли какво ни казват тези стихове, или ще продължаваме да робуваме на нашите предразсъдъци и неправилни интерпретации?

Елиъс Ригс коментира този пасаж по следния начин:

„Тези стихове съдържат доказателство, че езичниците са станали близо. Примирението става чрез Христос. Мир пребивава в Него като в свое седалище и жилище, и следователно, когато тези които по-преди са били враждебни един на друг се съединят в Христос, те чрез това съединение стават едно. Те имат един и същ Господ, една и съща надежда, и следователно трябва да бъдат в мир. Той не само е премахнал враждата между евреи и езичници, но ги е съединил като братя в една църква...“

Съединени сме като братя в едно тяло, глава на което е сам Господ Исус Христос. Поради тези очевидни истини, няма как да има два Божии народа с различни съдби, защото Спасителя събира всички при Себе Си. Не каза ли Той, че когато бъде издигнат, ще привлече всички при Себе Си. (Вижте Йоан 12:32.) Привличането на всички повярвали в Христос, ги прави свети части на Неговата църква, която е една неделима част от Него.

Вероятно, четейки тези редове, някои хора ще обвинят автора им в антисемитизъм, както е популярно напоследък. Ако не почиташ деня на холокоста, ти си антисемит. Ако не споделяш възгледа за непрекословната подкрепа на светската държава Израел, също си такъв. Вън от всякакво съмнение е, че холокоста е едно ужасно престъпление срещу човечеството, но нима хвърлянето на две атомни бомби върху мирни жители – жени и деца, не е такова? А какво да кажем за миналото на нашата история, за баташкото клане, за потресаващите зверства, съпътствали старозагорското клане, за обезлюдяването на цели райони на България в първите години от падането ѝ под властта на Османската империя? Трябва ли за всички тези трагични събития да правим дни на помени в местните си църкви, които посещаваме? Не считам, че е необходимо. Църквата не се събира заедно, за да почита този или онзи ден, а Царя на царете Исус Христос. Новия завет много прецизно разграничава истинския Божи Израел и фалшивия такъв.

В Евангелието от Йоан има една поучителна история във връзка с това разграничение. Филип, един от учениците на Господа, намира Натанаил и му споделя, че са намерили Месия, за когото е писал Мойсей и са пророкували пророците. Тази среща на Натанаил със Спасителя е записана в Евангелието на Йоан:

Филип намери Натанаил и му казва: Намерихме Онзи, за когото писа Мойсей в закона, и пророците – Исус, сина на Йосиф, който е от Назарет. А Натанаил му каза: Може ли от Назарет да излезе нещо добро? Филип му каза: Ела и виж. Исус видя Натанаил да идва към Него и каза за него: Ето истински израилтянин, у когото няма лукавство. Натанаил Му каза: Откъде ме познаваш? Исус в отговор му каза: Преди да те повика Филип, те видях, като беше под смокинята. Натанаил Му отговори: Равви, Ти си Божият Син, Ти си израилевият Цар.

Йоан 1:45-49

От тази среща, останала завинаги паметна в живота на Натанаил, можем да направим едно основно заключение, че хората, съставляващи истинския Израел, винаги признават Христос за Божия Син, Месията, Спасителя на света. Те разпознават и се прекланят пред Неговата царска власт и величие, готови са да Му служат дори с цената на живота си. И не на последно място, те са една неделима част от Неговото тяло, Църквата, глава на което е само Той и никой друг. Ако ти си физически потомък на бащата на вярата Авраам, но отхвърляш Помазаника, това неверие и закоравяване те прави враг на Всемогъщия Бог.

Подобно заключение не е презумпция на човек, а истина на Божието Слово, защото е писано:

И ние видяхме и свидетелствуваме, че Татко изпрати Сина Си за Спасител на света. Който изповяда, че Исус е Божият Син, Бог обитава в него и той – в Бога.

1 Йоан 4:14-15

И свидетелството е това, че Бог ни е дал вечен живот и този живот е в Неговия Син. Който има Сина, има живота; който няма Божия Син, няма живота.

1 Йоан 5:11-12

Знаем също, че Божият Син е дошъл и ни е дал разум да познаем истинния Бог; и ние сме в истинния Бог, в Неговия Син Исус Христос. Този е истинският Бог и вечен живот. Дечица, пазете себе си от идоли.

1 Йоан 5:20-21

Никой, който върви напред и не стои в Христовото учение, няма Бога; този, който стои в Христовото учение, той има и Бащата, и Сина.

2 Йоан 1:9

Позволете ми да задам един логичен въпрос, провокиран от горните новозаветни стихове. Трябва ли да боготворя и благоговяя пред нация, която в настоящия момент няма нито Сина, нито Бащата и да я наричам Божия избран народ, след като Словото, нашият авторитет, е на коренно противоположно мнение? Ако сме честни спрямо това, което пише Новия завет по тази тема, отговора неминуемо ще бъде: „Не!“

Апостол Павел увещава филипяните, разграничавайки категорично плътското обрязване от духовното:

Пазете се от псетата, пазете се от злите работници, пазете се от лъжливото обрязване. Защото ние сме обрязаните, които служим в Божия Дух и се хвалим с Христос Исус, и не се уповаваме на плътта. Макар че аз бих могъл и на плътта да се уповавам. Ако някой друг мисли, че може да се уповава на плътта, то аз повече: обрязан съм бил на осмия ден, от израилевия род съм, от вениаминовото племе, евреин от евреи, според закона – фарисей, според ревностното ми желание – гонител на църквата, според правдата на закона – непорочен. Но това, което беше за мен придобивка, го сметох като загуба за Христос. А освен това всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо – познаването на моя Господ Христос Исус, заради когото изгубих всичко и считам всичко за измет, за да придобия Христос и да се намеря в Него, като нямам моята правда, която е от закона, а тази, която е от вяра в Христос – правдата, която е от Бога въз основа на вяра, за да позная Него и силата на Неговото възкресение, и общението в Неговите страдания, като стана съобразен с Неговата смърт, за да мога някак да достигна до възкресението на мъртвите.

Филипяни 3:2-11

Какво всъщност ни казва апостола чрез тези стихове? Етническата принадлежност и плътското родство с Авраам по кръвна линия нямат абсолютно никаква полза извън Христос.

Исус каза на юдеите, които се гордееха, че са потомци на Авраам:

Те в отговор Му казаха: Авраам е нашият баща. Исус им каза: Ако бяхте деца на Авраам, щяхте да вършите делата на Авраам. А сега искате да убиете Мен, Човека, който ви казах истината, която чух от Бога. Това Авраам не е направил...Който е от Бога, той слуша Божиите думи; вие затова не слушате, защото не сте от Бога.

Йоан 8:39-40, 47

Нищо, което човек притежава като титли, образование, наследство и право, не струват извън общението с Божия Син. Привилегия на това общение имат изкупените, измитите чрез покаяние и вяра в кръвта на Спасителя хора, съставляващи истинския, избран Божи народ – Божия Израел. Ето този народ трябва да подкрепяме и да благославяме, народ, който не е ограничен само до един етнос, но се простира по целия свят. И ако ти си намерен в Христос, то ти си част от този народ, както пише в Свещеното Писание:

Но вие сте избран род, царско свещенство, свят народ, народ, който Бог придоби, за да възвестявате добродетелите на Този, който ви призова от тъмнината в Своята чудна светлина, които някога не бяхте народ, а сега сте Божи народ, не бяхте получили милост, а сега сте получили.

1 Петрово 2:9-10

Какво бъдеще очаква физическия Израел?, навярно ще попитат някои. Посланието към римляните дава точния отговор:

Но ако тяхното падане означава богатство за света и тяхната загуба – богатство за езичниците, колко повече ще означава тяхното пълно възстановяване.

Римляни 11:12

Бог остава завинаги верен на завета, сключен с Авраам, Исаак и Яков. Апостол Павел пише на църквата в Рим, че пълно възстановяване предстои за евреите, но само и единствено в Помазаника Христос. Извън Него няма спасение и прибавяне към Царството за нито един народ по лицето на земята. Затова християните имат тази привилегия и отговорност, да се молят и ходатайстват за спасението както на Израел, така и на целия свят.

ГЛАВА 3

ПОСЛЕДНИТЕ ВРЕМЕНА И ИДВАНЕТО НА АНТИХРИСТ

Всички сме чували израза: „Живеем в последните времена. Ние сме последното поколение, преди идването на Господа да грабне църквата Си и преди явяването на антихриста на световната политическа сцена“.

Ако отворите интернет и влезете в канала ютуб, например, ще бъдете буквално залети с информация за последното време от проповеди, семинари и поучения на доста голям брой всевъзможни пастори, библейски учители и проповедници. Общото между тях с малки изключения, е, че интерпретират темата за последните времена, идването на антихрист и второто пришествие на Господ Исус Христос, по начини коренно различни от това, което всъщност казва Новия завет. Нашият ориентир е и винаги се предполага да бъде авторитетното мнение на Божието Слово по тези важни теми, а не човешкото мнение на който и да било учител. В изключително наш интерес е да разберем по правилния начин за кой времеви период от човешката история и за кого конкретно се отнася термина „последни времена“.

В своето първо послание апостол Йоан свързва последното време с идването на антихрист:

Дечица, последно време е; и както сте чули, че идва Антихрист, така и сега са се явили много антихристи; от това знаем, че е последно време. От нас излязоха, но не бяха от нас; защото, ако бяха от нас, щяха да останат с нас; но излязоха, за да стане явно, че те всички не са от нас.

1 Йоан 2:18-19

Това послание на апостола е адресирано до църквата от първи век във време, в което вече се е била появила секта, позната като гностицизъм (от гръцки *гносис* – знание).

Гностиците са се представяли за християни, но християни, които притежавали допълнително знание освен знанието, проповядвано от апостолите. Някои от тях са проповядвали, че материята е зло и следователно Човекът Исус не е могъл да бъде Бог. Те са правили разлика между Исус и Христос. Христос е божествена еманация, която е слязла върху Исус по време на Неговото кръщение и Го е напуснала преди смъртта Му, вероятно в Гетсиманската градина. Според тях Исус наистина е умрял, но Христос не е умрял. Накратко казано, те са отричали превъплъщението, факта, че Исус е Христос, и факта, че Исус Христос е както Бог, така и Човек.

Йоан е разбрал, че тези хора не са истински християни и затова е решил да предупреди своите читатели за опасността от тях, като им покаже, че гностиците не носят белезите на истинските Божии деца.

Керинт е бил един от най-изявените представители на тази ерес, и е бил директен противник на апостолите. Според някои източници, той е бил първия, който е поучавал за второто пришествие на Христос, свързвайки го с хилядагодишното царство и директното управление на Божия Син от Ерусалим. Твърдял е, че е получил това знание във видение от небесен ангел. Ето защо апостол Павел пише на галатяните, за да ги предпази от подобни заблуди:

Но ако самите ние или ангел от небето ви проповядва друго благовестие освен онова, което ви проповядвахме, нека бъде проклет. Както казахме и преди, така го казвам и сега пак: ако някой ви проповядва друго благовестие освен онова, което приехте, нека бъде проклет.

Галатяни 1:8-9

Добре е да се напомни истината, че всичките новозаветни послания са писани непосредствено преди разрушаването на Ерусалим и храма. Този исторически факт неминуемо би ни предпазил от фалшиви разбирания за последните времена като цяло.

Йоан отправя към своите съвременници от първи век предупреждение за появата не на един определен антихрист, а на много такива. Тяхното реално присъствие в живота на ранната църква, е белега, че са дошли последните времена. Съгласете се, че е абсолютна глупост и липса на всякаква здрава логика да се говори днес на вярващите, че именно те живеят в последното време и са последното поколение преди края. Писанието опровергава подобни фантазмагории нееднократно в Новия завет. Всъщност ранните християни са определяли с израза антихрист всички отстъпници от принципите и истините на здравето учение.

Джон Уесли пише в коментара си на Новия завет:

„В термина „антихрист“ или „духа на антихрист“, апостол Йоан включва всички лъжеучители и врагове на истината; всеки и всичко, което противоречи на Христос“.

Трябва да имаме предвид историческата реалност, в която са живеели вярващите в първите десетилетия след деня на Петдесетница. Върху младата църква се изсипва порой от заплахи, започва яростно гонение от страна на юдеите, религиозната система на юдаизма се надига срещу набиращото скорост Христово учение. От редиците на самата църква се издигат хора, които започват да изопачават думите на Христос и Неговите апостоли, отклонявайки по този начин последователи от истинското Слово на благовестието. Неслучайно апостол Павел предупреждава водачите на ефеската църква с думите:

Внимавайте на себе си и на цялото стадо, в което Святият Дух ви е поставил епископи, да посетите църквата на Бога, която Той придоби със Собствената Си кръв. Аз зная, че след моето заминаване ще навлязат между вас свирепи вълци, които няма да желят за стадото, и от самите вас ще се надигнат човеци, които ще говорят извратно, та ще отвличат учениците след себе си. Затова бъдете и помнете, че за три години денем и нощем не престанах да поучавам със сълзи всеки един от вас. И сега препоръчвам ви на Бога и на словото на Неговата благодат, което може да ви назидава и да ви даде наследство между всичките осветени.

Деяния 20:28-32

Апостолите, като истински последователи на Спасителя, се противопоставят безкомпромисно срещу лъжливите учения, целящи да объркат, разцепят и обезсилят църквата. На тези хитри, прикрити фалшиви учители, зад които стои безспорно сатана, те отговарят смело със Словото на истината, като неуморно поучават и предупреждават учениците срещу надигащата се опасност. Още на първия апостолски събор в Ерусалим, се вземат адекватни и правилно обосновани решения относно опита, повярвалите в Христос езичници да бъдат накарани да се обрязват според Мойсеевия закон. Мъдрото отсъждане относно този казус, взето единодушно от Божии мъже, изпълнени със Святия Дух, донася голяма радост и успокоение в сърцата на повярвалите езичници.

Апостол Петър също пише за последните дни в своето послание до църквата:

А краят на всичко е близо, затова бъдете благоразумни и бодърствайте в молитвите си.

1 Петрово 4:7

За края на кого и на какво обаче говори тук апостола? Значителен брой библейски учители вярват, че в този пасаж се говори за края на света, който те погрешно свързват с последните времена.

Уилям Макдоналд например, в коментара си на Новия завет тълкува тези думи на Петър като разрушаването на небето и земята в края на хилядолетието. Подобно тълкуване е неправилно в целия контекст на двете послания на апостола, писани във времето преди окончателното разрушаване на старозаветната система на богослужение. Наближаващия край на всичко, за който споменава апостола, това е премахването завинаги на старата наредба на закона, придружено от разрушаването на Ерусалим и свещения за евреите храм. Един от важните белези, предшествващи този катаклизъм, е именно появата на лъжеучители и лъжепророци, за които споменава Петър, също както Йоан, Павел и Юда.

Ето думите на апостолите относно тези вълци в овчи кожи:

Но имало е също и лъжливи пророци между народа, както и между вас ще има лъжливи учители, които ще въведат тайно гибелни ереси, като се отричат даже от Господаря, който ги е купил, и ще навлекат на себе си бърза погибел. И мнозина ще последват техните безчинства и заради тях пътят на истината ще се похули.

2 Петрово 2:1-2

Ако някой дойде при вас и не носи това учение, не го приема в дома и не го поздравявайте, защото, който го поздравява, става участник в неговите зли дела.

2 Йоан 1:10-11

Защото са се вмъкнали тайно някои хора, които отдавна са били посочени, че подлежат на това осъждане, безбожници, които обръщат благодатта на нашия Бог в похотливост и отричат единствения Владетел, Бог и нашия Господ Исус Христос.

Юда 1:4

А Духът изрично казва, че в по-късните времена някои ще отстъпят от вярата и ще слушат измамни духове и демонични учения чрез лицемерието на онези, които говорят лъжа, чиято съвест е прегоряла, които забраняват жененето и заповядват въздържане от ястия, които Бог създаде, за да се приемат с благодарение от онези, които вярват и познават истината.

1 Тимотей 4:1-3

В беседата на Елеонския хълм, Исус предупреждава Своите ученици за идващата голяма скръб върху Израел, състояща се в тоталното унищожение на техните святи места:

И много лъжепророци ще се появят и ще заблудят мнозина. И понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее. Но който устои докрай, той ще бъде спасен.

Матей 24:11-13

Навсякъде в Новия завет, където се говори за последните времена, се споменава и за появата на лъжепророци, излезли от църквата и идентифицирани от ранните християни като антихрист. Автора на посланието към евреите пише, че в края на времената Бог ни говори чрез Сина:

Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез Сина,

когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световете.

Евреи 1:1-2

От всичко цитирано от Новия завет дотук, можем да кажем, че последните времена не са днес, а в миналото, и ние съвсем не сме последното поколение, преди идването на Христос в слава. Този измислен антихрист като световен владетел, в който доста християни продължават да вярват, никога няма да се появи, защото вече се е появил в ранната църква като обобщен образ на всички лъжепророци, фалшиви учители и еретици от първи век.

Най-голяма полза църквата днес да продължава да вярва на захаросани и много изкусно създадени лъжи, има именно бащата на лъжите. Той не се нуждае от духовно силен и адекватен на небесната реалност противник, а от една объркана и уплашена за бъдещето религиозна група от хора. Хора, вторачили погледа си към небето, очаквайки всеки момент избавлението си от идващия съд на някаква виртуална голяма скръб, напълно пренебрегвайки своя важен призив за господство на земята в мощното име на Исус Христос.

Цялата Библия от Битие до Откровение говори за господството на праведните над физическия свят, в който са поставени да живеят. Адам бе създаден като Божий Син с мандат да управлява от името на Твореца видимия свят във всеки един негов аспект. Когато той се провали и някой друг с измама зае неговото място, Татко Бог изпрати на правилното време Своя Единороден Син, за да върне отново това изгубено господство. След Своето славно свръхестествено възкресение от мъртвите, Христос оповести на учениците Си, че вече притежава цялата власт на небето и земята, като ги упълномощи да занесат тази вест и да упражняват тази власт до краищата на света.

Историческия период от раждането на Христос като човек и разрушението на Ерусалим, е обозначен като последните времена. Ранната църква бе пряк свидетел на рухването на старата религиозна епоха, и въвеждането на новата, в която Бог повече не живее в храм, построен от човешки ръце, а обитава завинаги в сърцата на Своите, избрани от преди създаването на света хора.

Посланието към Ефесяните ни напомня тази истина:

Благословен да бъде Бог и Бащата на нашия Господ Исус Христос, който в Христос ни е благословил с всяко духовно благословение в небесните места; като ни е избрал в Него преди основаването на света, за да бъдем свети и без недостатък пред Него в любов; като ни е предопределил да бъдем осиновени за Него чрез Исус Христос по благоволението на Своята воля, за похвала на славата на Своята благодат, с която ни е дарил във Възлюбения Си. В Него имаме изкупление чрез Неговата кръв, опрощаването на прегрешенията според богатството на Неговата благодат...

Ефесяни 1:3-7

Автора на посланието към Евреите предупреждава своите читатели:

Внимавайте да не отхвърлите Този, който говори,; защото, ако не избегнаха наказанието онези, като отхвърлиха този, който ги предупреждаваше на земята, колко повече не ще избегнем ние, ако се отвърнем от Онзи, който предупреждава от небесата, чийто глас разтърси тогава земята! Но сега Той обеща, като каза: „Още веднъж Аз ще разтърся не само земята, но и небето.“ А това „още веднъж“ означава премахването на онези неща, които могат да се разклатят, тоест направените неща, за да останат тези, които не могат да се разклатят. Затова, понеже приемаме непоклатимо царство, нека бъдем благодарни и така да служим благоугодно на Бога с благоговение и страхопочитание, защото и нашият Бог е огън пояждащ.

Основната цел на Мойсеевия закон беше да ни доведе до Вечния Цар, чието царство няма да има край, и ще господства над всички останали царства, независимо дали са земни или духовни. Царството на сатана, наречено още царство на тъмнината, беше разклатено и обезсилено преди две хиляди години, поради изкупителното дело на Божия Син на кръста. Оттогава то е определено да се руши, до неговия пълен, тотален крах, и вероятно този процес ще трае още доста дълго напред във времето. Всички земни образи, които имаха предназначението да обърнат погледа ни към Христос, бяха разклатени и премахнати. Това важи особено с пълна сила за церемониалния старозаветен закон и храма в Ерусалим, така че никакво възстановяване на този храм не би трябвало да се очаква.

Посланието към евреите е писано до хора, които бяха намерили Месията и бяха повярвали в Него, но впоследствие се бяха върнали отново в юдейската старозаветна религия. Необходимо е обаче, да се прави съществена разлика между церемониалния закон с неговите правила, наредби и церемонии, и Божият вечен закон. Закона, за който апостол Павел писа, че беше прикован на кръста, е именно този церемониален закон с неговите многобройни човешки добавки. Навярно сте чували добре познатия, клиширан израз: *„не съм под закон, бе брат, а под благодат“*. Големия проблем за християнин, който мисли и говори така, е, че той се превръща в беззаконник, а беззаконниците няма да наследят Божието Царство.

Гари Норт пише в своята книга, *Безусловна капитулация*:

„Божите посланици разширяват Неговото царство, като изясняват задълженията по договора. Божият закон е средството на човека за господство. Защо? Защото Божият закон е начинът, по който човекът може да се смири пред Бога. Той трябва да бъде подчинен на Бога и да упражнява господство според условията на Божия законов ред. Задълженията по Божия мирен договор са задълженията, дадени в Неговия закон. Божиите осиновени синове трябва да се придържат към Неговия закон, за да доведат земята под управлението на Неговия закон. Накратко, Божият мирен договор също е обявяване на война на царството на сатана. Той служи като оръжие за война; Божиите хора го притежават и могат постепенно да покорят земята чрез него.“

Ранната църква преживя толкова яростни гонения защото живееше Божия закон, не желаейки по никакъв начин да прави компромиси с неговите вечни постановления. Тя нямаше други богове, освен Този, Който умря за нея и възкръсна от смъртта. За нашите братя и сестри от първи век римските императори бяха само смъртни хора, безумно провъзгласили се за богове, които изискваха всенародно поклонение. Знаем кое царство стоеше зад цезарите на древен Рим. Същото царство е стояло зад многобройни тирани и диктатори в човешката история с една единствена основна цел – да унищожи окончателно тези, които във всяка една епоха имат призива да разширяват Божието царство на земята. Царството на сатана е обречено царство и Всемогъщия Творец никога няма да допусне дявола, облечен в човешко тяло и изявен като антихрист да се появи на световната сцена. Колкото по-скоро църквата днес се освободи от подобни химери, толкова повече ще носи това велико благовестие на Божието царство, както го е правила в началото.

Когато Йоан получи това свръхестествено видение на остров Патмос, той беше упълномощен да го запише и предаде на вярващите, в един крайно труден момент от техния живот. Постоянните гонения на официалната власт, бяха обезсърчили мнозина християни до такава степен, че те бяха започнали да се съмняват в пълното господство на Христос над земните правителства. Затова бе наложително това послание да стигне до тях възможно най-скоро. Откровението на Йоан не е откровение на човек, а на Исус Христос, Който е представен като *„верният Свидетел, Първородния от мъртвите и Началника на земните царе“*.

Апостола имаше привилегията да види с духовните си очи Царя на царете, по начин, по който никога през живота си не Го беше виждал:

...и по средата на седемте светилника – Един, като Човешкия Син, облечен с дълга до петите дреха и препасан със златен пояс около гърдите. А главата и косата Му бяха бели като бяла вълна, като сняг, и очите Му – като огнен пламък, и краката Му – лъскав бронз, нажежен в пещ, а гласът Му – като звук от много води. И в дясната Си ръка имаше седем звезди, и от устата Му излизаше меч, остър и от двете страни, и лицето Му светеше, както свети слънцето в силата си. И когато Го видях, паднах при краката Му като мъртъв; а Той сложи дясната Си ръка върху мен и каза: Не бой се, Аз съм Първият и Последният, и Живият; и бях мъртъв и ето, живея за вечни векове; и имам ключовете на смъртта и на ада.

Откровение 1:13-18

Не само началото, но цялата книга Откровение е дадена на църквата от първи век чрез Йоан, за да напомни на светиите, че те съвсем не са забравени, и че Този, в Чийто име са повярвали, владее небето и земята, управлявайки вселената чрез Своята могъща сила. Вярващите се нуждаеха от утехата и уверението, че враговете, изправени от дявола срещу тях, са обречени на гибел, а църквата не само няма да бъде унищожена, но ще расте, и ще се умножава, носейки това послание за господството на Христос във всяка сфера на живота.

Ако тези истини бяха актуални за християните от първи век, то те са в сила и за християните от 21-ви век. Днес ние също имаме своите предизвикателства, изкушения, обезсърчения и демонични атаки. Цезарите, превърнати във божества, отдавна са в забвение, но сега има много други богове, заели тяхното място. Богове, на които съвременните, цивилизовани общества масово се покланят: „пари, кариера, известност, обществено положение, материализъм“. Тези идоли също са обречени на разрушение, за да може превъзходното господство на Христос да бъде над всичко. Време е вече да разберем, че мандата на праведните на земята е бил, е, и винаги ще бъде пълно, тотално господство на светлината над тъмнината, така че небесния, вечен Творец и Господар да получи цялата слава и почит от народите.

Втори Псалм ни говори доста ясно по този въпрос:

Поискай от Мен и Аз ще Ти дам за наследство народите, и за притежание – земните краища. Ще ги управляваш с желязна тояга, ще ги строиши като грънчарски съд. Затова сега, вразумете се, царе, поучете се, земни съдии. Слугувайте на ГОСПОДА със страх и радвайте се с трепет. Целувайте Сина, за да не се разгневи и да погинете на пътя, когато след малко пламне Неговият гняв. Блажени всички, които се оповават на Него.

Псалм 2:8-12

Никакви коварни кроежи срещу Христос Помазаника, и Неговото тяло на земята – църквата, няма да успеят. Всеки бунт срещу Царя на царете е обречен на провал, а бунтовниците срещу Него, на пълно унищожение. Имаме още много работа за вършене, затова нека да се отърсим от всичко, което досега е спъвало победния ни призив да бъдем солта на земята и светлината на света.

Пророк Данаил имаше едно видение за идващото вечно царство:

Гледах в нощните видения, и ето, с небесните облаци идваше един като Човешки Син и стигна до Стария по дни; и Го доведоха пред Него. И на Него се даде владичество и слава, и царство, за да Му служат всички народи, племена и езици. Неговото владичество е вечно владичество, което няма да премине, и царството Му е царство, което няма да се

разруши. А царството и владичеството, и величието на царствата под цялото небе ще се дадат на народа на светиите на Всевишния. Неговото царство е вечно царство и всички власти ще служат и ще се покоряват на Него.

Данаил 7:13-14, 27

Тези пророчески стихове много ясно и недвусмислено опровергават всякакви хипотези за някакво бъдещо идване на антихрист и настъпване на последните времена. Пророка пише, че светиите на Всевишния не само няма да бъдат отстранени от земята, но ще им се даде царство и владичество над целия свят.

Забележете внимателно хронологията на събитията, описани в това старозаветно пророчество. Светиите на Всевишния получават правото за господство над всички царства под небето (разбирайте земята), едва след като Човешкия Син стигне до Стария по дни, и бъде представен пред Него. Големия въпрос е, случило ли се е вече това, или предстои да се случи? В посланието към Евреите ни се казва:

Защото Христос влезе не в светилище, направено от човешки ръце, което е образ на истинското, а в самите небеса, за да се яви сега пред Божието лице за нас; и не за да принася Себе Си много пъти, както първосвещеникът влиза в светилището всяка година с чужда кръв, защото тогава Той трябваше да е страдал много пъти от създаването на света; но сега се яви веднъж в края на вековете, за да отстрани греха, като принесе Себе Си в жертва.

Евреи 9:24-26

Писано е още в същото послание:

И всеки свещеник, като стои и служи всеки ден, принася много пъти едни същи жертви, които никога не могат да отмахнат греховете; но Той, като принесе една жертва за греховете, седна завинаги отдясно на Бога; и оттогава насам чака, докато враговете Му се положат за Негово подножие.

Евреи 10:11-13

Има един явен, видим белег, че Христос е влязъл реално в управлението на Своето вечно царство. Това беше белега на разрушението на Ерусалим и храма, видян както от повярвалите в Неговото име, така и от враговете Му. Видното от тези библейски текстове е не, че лично Царя ще положи враговете Си под Своите крака, а светиите на Всемогъщия Бог ще свършат тази работа, за което са и призвани на земята. Призива не е за бягство и поражение, призива е за победа над силите на тъмнината и тотално господство в името на Исус Христос над цялото творение.

ГЛАВА 4

ЕВАНГЕЛИЕТО НА ПРОСПЕРИТЕТА

Едно учение, намерило широк прием в църквите в България след 1989 година, е учението за просперитета на вярващите в Исус Христос. Тази опасна доктрина учи, че Божията воля за Неговите хора не е те да ходят в бедност и недоимък, а винаги в изобилие и финансово благополучие. На пръв поглед подобни думи звучат библийски и правдоподобно, но има доста противоречиви разминавания с учението, което носеха апостолите към ранната църква. Християните от първи век никога не са били учени, че трябва да носят най-скъпите дрехи, да живеят в най-луксозните жилища на своето време и да ядат най-хубавата храна, която може да се купи от пазара. Те бяха насърчавани и увещавани, че през много скърби трябва да преминат, за да влязат в Божието Царство. Апостолите никога не си позволяваха да печелят последователи с плитки, захаросани и подвеждащи проповеди за материален просперитет. Като истински Божии служители, те говореха безкомпромисно Христовото учение на новоповярвалите ученици.

...като утвърждаваха душите на учениците и ги увещаваха да постоянстват във вярата, и ги учеха, че през много страдания трябва да влезем в Божието царство.

Деяния 14:22

Изкривеното благовестие подвежда неутвърдените души с фалшивата утеха, че след като повярват в Христос, техните проблеми едва ли не автоматично ще престанат да ги обременяват. Всичко ще бъде цветя и рози, просто трябва да изповядаш Христос като личен Спасител и Господ, и да станеш част от църквата. Такива насърчителни думи лесно могат да подвеждат всяка новоповярвала, но още неутвърдена във здравата вяра душа. Човека приема това за истина, и когато дойдат първите моменти на атаки, изпитания и подигравки заради вярата му, той се срива психически, а впоследствие отпада от вярата. Ето защо е необходимо да се говори библийската истина неподправено и безкомпромисно, без увъртания и догадки. Христос никога не Си е позволявал да подвежда Своите ученици, като им вдъхва напразни надежди и обещания. Той се грижеше за тях, пазеше ги, снабдяваше техните нужди, но ги учеше на истините от живота, без да се страхува, че те ще се провалят.

В Евангелието на Йоан е записана молитвата Му към Татко Бог за тях.

Аз за тях се моля; не се моля за света, а за тези, които си Ми дал, защото са Твои. И всичко Мое е Твое, и Твоето – Мое, и Аз съм прославен в тях. Не съм вече в света, а тези са в света, и Аз ида при Теб. Татко свети, опази ги в Името Си, което си Ми дал, за да бъдат едно, както сме и Ние. Докато бях с тях, Аз ги пазех в Твоето Име, които Ми даде; опазих ги и нито един от тях не погина освен синът на погибелта, за да се изпълни Писанието. А сега идвам при Теб; и това казвам в света, за да имат Моята радост пълна в себе си.

Йоан 17:9-13

В проповедта на планината, нашият Господ дава следния фундаментален приоритет, който е основата на истинския, библийски просперитет.

И така, не се безпокойте и не казвайте: Какво ще ядем?; или: Какво ще пием?; или Какво ще облечем? Защото към всичко това се стремят езичниците; понеже небесният ви Баща знае, че се нуждаете от всичко

това. Но първо търсете Божието царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави.

Матей 6:31-33

Подобавашо е като хора, които са били избавени от царството на тъмнината и преселени в царството на светлината, да съобразяваме живота си с културата на Божието царство, а не с консуматорската същност на светското общество. Обещано ни е пълно снабдяване на ежедневните ни нужди, когато приоритетите ни са подредени според съвършената Божия воля за нашия живот. Да ти се прибави нещо означава не ти да го търсиш, за да го придобиеш на всяка цена. Като гледам многохилядни църковни събрания в огромни, помпозни зали, пълни с безупречно облечени християни, си задавам въпроса дали на тези хора се говори за страдания и жертви, или само за успехи, здраве и благословения.

Напълно библейско е да бъдеш здрав, снабден и благословен, но това не бива да става основен приоритет на вярващия в Христос. Небесния ни Татко е добър, милостив и верен Баща, Който желае само доброто на Своите синове и дъщери. Истината е, че Неговото добро е коренно различно от човешкото. Така нареченото евангелие на просперитета твърди, че ако си болен, или си в някакви финансови нужди, има проблем с твоята вяра в Бога.

Според подобни изявления излиза, че апостол Павел често е имал сринове на вярата си в Божия Син. Самия апостол пише до филипяните:

Не казвам това поради оскъдност, защото се научих да съм доволен в каквото и състояние да съм. Зная и в оскъдност да живея, зная и в изобилие да живея; навсякъде и във всичко съм посветен в тайната да мога да живея и сит, и гладен, в изобилие, и в оскъдност. Всичко мога чрез Онзи, Който ме укрепва.

Филипяни 4:11-13

Представете си сега, как биха звучали тези думи в поученията на проповедниците на просперитета. Отговора е никак, защото за такива проповеди няма място в тяхното проповядване.

Позволете ми да цитирам част от една книга, лансираща идеите на този така криворазбран просперитет.

„Бог не само иска да снабди вашите нужди и желания, но Той иска да ги снабди с най-добрите неща. Бог не взема решение за количеството на вашето снабдяване. Дръжте здраво шапката си. Не позволявайте на традиционните схващания да направят Словото неефективно. Вие решавате количеството на вашето снабдяване. Мярката на вашето даване решава мярката (количеството) на вашето получаване“.

Вярно е, че в Христос имаме пълно снабдяване на всяка сфера от живота ни, но не и на желанията ни, защото тези желания може да са част от плътта ни. Определено не вярвам, че Бог е длъжен едва ли не да снабдява изобилно всяка прищявка на плътската ни природа.

Йоан пише в своето първо послание:

И увереността, която имаме към Него е това, че ако молим нещо по Неговата воля, Той ни слуша; и ако знаем, че ни слуша, за каквото и да помолим, знаем, че получаваме това, което сме помолили от Него.

1 Йоан 5:14-15

Забележете какво казва Словото за нашите искания към Бога и за Неговия отговор на тези искания. Той ни слуша и дава това, което с вяра сме искали от Него, само ако е според Неговата воля. А дали е Неговата воля да снабдява плътските ни, материални

прищявки? Силно се съмнявам. Това, което определено е Неговата воля, е да се молим с вяра, всеотдайно, за спасението на нашите близки, за разрастването на Неговото победоносно царство в обществото ни, за разчупването властта на тъмнината в живота на хората около нас, за разобличаването на лъжите, заблудите и измамите в собствените ни сърца, за издигането на Христос като Единствения Върховен законен Владетел и Господар над цялото творение, за изчистването на нечестивите от всяка позиция на власт и управление в страната ни, за библейска зрялост и последователност в личния ни живот, за сърце отворено и съкрушено, гладно да чува и да се покорява безпрекословно на гласа на Святия Дух, за църква духовно адекватна и способна да откликне покорно на Великото поръчение да научи всичките народи на Неговите вечни истини.

Относно въпроса каква храна да ядем, каква кола да караме, в какво жилище да живеем, какви дрехи да носим или да не носим, колко финанси да сеем, за да пожънем стократно, не смятам, че си заслужава да се дискутира. Словото много ясно ни казва:

А благочестието със скромност е голяма печалба. Защото не сме внесли нищо в света, нито можем да изнесем нещо; но като имаме храна и облекло, нека да бъдем доволни с това. А които ламтят за обогатяване, падат в изкушение и примка, и в много глупави и вредни страсти, които потапят хората в разорение и гибел. Защото сребролюбието е корен на всякакви злини, към което, като се стремяха някои, се отклониха от вярата и пронизаха себе си с много болки.

1 Тимотей 6:6-10

Основния проблем на евангелието на просперитета е, че премества вниманието на привържениците си от невидимите неща, които са вечни, към видимите, които са временни. Страстта за притежание на материални придобивки като бижута, скъпи дрехи, пари, луксозни имения, частни самолети, просторни имоти, облечена в някаква повърхностна библейска интерпретация, всъщност е крещяща форма на явно идолопоклонство. Божието Слово не толерира такова пристрастяване и категорично го осъжда. Нека да сме пристрастени към нашия любим Спасител, и само Той да бъде центъра на живота ни, защото от Него ни е даден. Този, Който ни е сътворил по Своя образ и подобие, е достатъчно верен и способен да опази уповаващите на Неговата милост от всяко бедствие, за да могат да бъдат те повече от победители в каквато и ситуация да попаднат.

Живо доказателство за безграничната Божия любов към хората, призоваващи с вяра Христовото име, е невероятния живот на Георг Мюлер. Той е мисионер, евангелизатор от немски произход, който посвещава почти целия си живот на отглеждането, възпитанието и обучението на деца-сирачета, като организира създаването и поддържането на домове за тях, както и събирането на средства. Благодарение на неговия труд и особено на неговата християнска вяра, в сиропиталищата „Ашли Даунс“ край Бристъл са отгледани 10 024 деца-сирачета, поради което Георг Мюлер получава прозвището „бащата на сираците от Бристъл“.

Мюлер и неговата съпруга започват да работят за децата-сираци през 1836г., като преустройват собственото си жилище в Бристъл и подслоняват в него тридесет момичета-сираци. Скоро след това още три къщи биват преустроени и обзаведени, с което броят на отглежданите деца нараства на 130. През 1845г. Мюлер решава, че е необходима отделна сграда, способна да приюти 300 деца. През 1849г. отваря врати домът за сираци „Ашли Даунс“ в Бристъл. През 1870г. домът се разраства до комплекс от пет сгради, в които живеят повече от 2000 деца. Построяването и оборудването на домовете струва над 100 000 лири. Средствата за изграждането им и за грижите и обучението на децата идват изключително от доброволни дарения.

Както свидетелстват дневниците му, за осигуряване на средства Георг Мюлер използва най-силното християнско оръжие-молитвата. Мюлер никога не отправя призови към хора, организации или институции за финансова помощ, не организира кампании за набиране на средства, не пуска обяви във вестници и не афишира по

никакъв начин дейността си. Много пъти той получава неочаквани дарения от храна броени часове преди времето за хранене – случки, за които той свидетелства, че са го насърчавали и са укрепявали вярата му. След закуска в сиропиталищата винаги е имало молитва и се е четяла Библията, от която всеки питомник получавал екземпляр при напускане на дома.

В сиропиталищата децата задължително получавали добро образование и са били добре облечени. За тях се е грижел специално подготвен училищен инспектор.

През целия си живот и служение Георг Мюлер е получил около милион и половина лири стерлинги, изцяло уповавайки на Божието изобилно снабдяване. В онези времена това е била огромна сума пари. Самият той казва:

„Живият Бог е с нас. Неговата сила никога не секва, десницата Му никога не се уморява, мъдростта Му е безгранична, мощта Му е неизмерима. Днес, утре и следващия месец Той ще ни помага и ще бъде наш приятел и не само това – какъвто е днес, такъв ще бъде и във вечността“.

Ето един живот, достоен за пример и уважение. Живот на един благочестив Божий служител, който е доказал, че Бог е в състояние да снабди на точното време всяка нужда, колкото и голяма да е тя. Дали се различава такъв живот от живота и проповядването на учителите на просперитета? Със сигурност да, и то много. А чели ли сте скоро посланието към Евреите, където е писано?:

Защото вие не само състрадавахте с онези, които бяха в окови, но и посрещахте с радост разграбването на имота си, знаейки, че вие си имате по-добър и траен имот. И така, не напускайте дръзновението си, за което имате голяма награда. Защото се нуждаете от търпение, така че след като извършите Божиата воля, да получите обещаното.

Евреи 10:34-36

Вярващите, до които е адресирано това послание, са посрещали с радост гоненията заради вярата си в Спасителя, дори и отнемането на личната им собственост. Но нима тези думи не са актуални и за нас днес? Актуални са и още как. Моля, разберете ме правилно! Бог като вечен, любящ Баща, не желае Неговите синове и дъщери да ходят като просяци по лицето на земята, както и да живеят постоянно в лишения, бедност и недоимък. Той е обещал, че дори когато преминаваме през долината на мрачната сянка, ще бъде с нас. Какво всъщност ще ни следва през всичките дни на живота ни? Болест, бедност, глад, лишения? Или както казва Псалм 23 – благост и милост?

Божие Слово никога не подвежда с празни обещания вярващите в неговите вечни истини. Забележете обаче, че е писано, че благословенията ще следват праведните, а не, че праведните ще преследват благословенията. Учение което набляга предимно на материален просперитет, не може да бъде характеризирано като библейско, независимо кой го лансира.

Йоан пише до свой близък съработник в третото си послание:

Старейшината до възлюбения Гай, когото любя в истина: Възлюбени, моля се да благоуспяваш във всичко и да си здрав, както благоуспява душата ти.

3 Йоан 1:1-2

Апостола в това пожелание свързва неразривно благоуспяването на душата, с благоуспяването във всичко друго. Въпроса е кога истински благоуспява душата на праведния? Когато е впримчена в нещата от този свят, или когато нейния единствен приоритет е търсенето на Божието лице?

Неслучайно апостол Павел увещава вярващите от църквата в Колос:

И така, ако сте били възкресени заедно с Христос, търсете това, което е горе, където Христос седи отдясно на Бога. Мислете за горното, а не за земното; защото умряхте и животът ви е скрит с Христос в Бога. Когато Христос, нашият живот, се яви, тогава и вие ще се явите с Него в слава. Затова умъртвете земното у вас: блудство, нечистота, страст зли желаня и сребролюбие, което е идолопоклонство, заради които Божият гняв идва върху синовете на непокорството, сред които и вие някога сте ходили, когато живеехте в тези неща.

Колосяни 3:1-7

В коментарите си на тези стихове, доста автори тълкуват думите на Павел за явяването на Христос, Който е нашият живот, че това явяване ще се случи чак при Неговото второ пришествие. В контекста на цялото послание към колосяните, апостола говори преди всичко за явяването на Христос в нашия личен живот, чрез действията на новото създание в нас. Защото животът ни в святост, истина и духовна чистота, би трябвало да бъде нашето свидетелство за възкръсналия Цар пред света.

Някой беше казал, че християните са отворена книга, която другите хора постоянно четат. Това славно явяване става тогава, когато стария човек, заедно с неговите греховни навици е умъртвен чрез силата на новия човек, който се подновява всеки ден по образа на Този, Който го е създал.

Поддръжниците на преуспяването твърдят, че двата основни фактора, показващи Божието благоволение към праведните, са богатство и здраве, а болестите и бедността са проклетия. Чрез силна вяра и правилна изповед, ти можеш да преуспяваш, а чрез неверие да ходиш в бедност, недоимък и болести. Отново искам категорично да заявя, че Татко никога няма да остави в нужда уповаващите на Неговата вечна милост, но нито богатството, нито бедността са белег за Неговото одобрение към нас.

В 1 Тимотей е записано:

На онези, които имат богатството на този свят, заръчвай да не бъдат високомерни, нито да се надяват на несигурното богатство, а на Бога, който ни дава всичко изобилно за наслада, да правят добро, да богатееят на добри дела, да бъдат щедри, да дават на драго сърце, като събират за себе си добра основа за бъдещето, за да сграбчат истинския живот.

1 Тимотей 6:17-19

Словото характеризира материалните богатства като непостоянни, несигурни. Авраам беше богат човек, неговите наследници Исаак и Яков също бяха заможни хора, Йосиф беше издигнат до позицията на министър-председател на най-могъщата империя на своето време, Давид управлява Израел четиридесет години и остави на наследника си едно богато, проспериращо царство, но нито един от тези Божии мъже не позволи богатствата да владеят сърцето му.

Христос каза ясно на Своите слушатели в проповедта на планината:

Недейте си събира съкровища на земята, където молец и ръжда ги разяждат и където крадци подкопават и крадат; а си събирайте съкровища на небето, където нито молец, нито ръжда ги разяждат и където крадци, нито подкопават, нито крадат; защото, където е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти.

Матей 6:19-21

Истинското библиейско преуспяване е преди всичко да бъдеш чувствителен към гласа на Святия Дух, Който живее в теб, и да ходиш в съвършената Божия воля за твоя живот. За да може църквата в това поколение да занесе благовестието на Царството до краищата на земята, тя ще се нуждае от изобилно финансово снабдяване. Нека обаче да не бъдем наивни относно източника на това снабдяване, а да сме хора като Георг

Мюлер, оставили трайна следа в църковната история, защото са знаели дълбоко в сърцата си, кой е отговора на техните нужди.

Заклучителни думи

Вярвам, че всяка написана дума в този труд, не е измислица, изсмукана от пръстите на автора. Искреното ми желание е, представените обяснения на някои от най-противоречивите доктрини в църквата, да помогнат на колкото се може повече християни да имат правилното разбиране за тях. Не твърдя, че това, което съм написал е най-изчерпателното библейско тълкувание по темите, представени тук, но съм се постарал с чисто сърце да коментирам въпросните заблудителни учения така, както биха ги коментирали още много братя и сестри в настоящото време.

Ето една кратка ретроспекция на разглежданите теми, и защо е изключително важно да ги разбираме така, както ги представя Божието Слово.

За грабването на църквата и голямата скръб може да се каже, че възгледа на диспенсационализма и конкретно учението на Джон Нелсън Дарби и Сайрас Скофийлд е абсолютно небиблейско и противоречащо на основния призив към праведните за господство на земята. Църквата е уникалното, живо тяло на възкръсналия Цар, упълномощена лично от самия Него, да Го представлява в този свят до Неговото второ славно завръщане, в целия Му блясък и величие. Не живеем във времена на отстъпление и охлаждане, а във времена на пробиви за Божието Царство в света на тъмнината. Крайната цел – всички народи да бъдат доведени под властта на Христос, ще се изпълни преди Неговото триумфално завръщане. Това не означава, че всички хора ще се обърнат в истинската вяра, но значителна част от тях във всяка нация ще се преклонят пред Царя на царете.

Голямата скръб, която продължава да обърква много християни днес, беше предназначена за нечестивото поколение в Израел от първи век, което не разпозна времето на обещания Месия и го предаде на смърт. Това съвсем не означава, че в живота ни няма да имаме скърби, но ако се научим да изучаваме Божието Слово, без да вадим важни стихове от контекста на определена тема, ще си спестим тяхното погрешно разбиране.

На тези християни, които на всяко световно негативно явление реагират така, сякаш света ще се срути всеки момент върху главите им и тръбят в какво ужасно време живеем, ще цитирам част от книгата на Ърнест Хемпдън Кук „Христос дойде“:

„Истината е, че колкото и лош да е съвременният свят, моралното му състояние е много по-добро отколкото по времето, когато Исус се е родил във Витлеем в Юдея. Много малко съвременни хора имат правилна представа за мизерията и деградацията, които били присъщи почти на цялото човечество тогава, поради чудовищната нечестивост на времето, поради постоянните войни, жестокостите на политическия деспотизъм и ширещото се навсякъде робство“.

Така, че нека да бъдем благодарни на нашия Небесен Баща, че живеем в 21-ви век – време на технологични открития, улесняващи значително нашия бит във всяко едно отношение, а не в мрачното време на първи век, когато дори приготвянето на ежедневната храна е отнемало часове на домакините.

В края на коментара си на тази тема искам най-отговорно да заявя пред своите читатели, че грабване на църквата от земята няма да има, защото това не е волята на Този, *Който даде живота Си за нея, за да я представи на Себе Си църква славна, без петно или бръчка, или друго такова нещо, а да бъде свята и непорочна.* (Вижте Ефесяни 5:27)

По темата за преклонението на много християни пред съвременната държава Израел и физическия град Ерусалим, бих могъл да кажа, че това е следствие отново от неправилно разбиране на ключови библейски стихове. Когато избухна съвсем наскоро поредния израело-палестински конфликт, доста вярващи веднага започнаха да апелират в социалните мрежи за молитва и пълна духовна подкрепа за държавата

Израел и нейните въоръжени сили. Имаше емоционални призиви да се молим за евреите като Божия избран народ, да се обърне в покаяние и да познае своя Месия.

Позволете ми да кажа нещо в отговор на подобни внушения. Нация, която и да е тя, колкото и да е велика, не признава ли чрез вяра и покорство господството на Христос в живота си, не може по никакъв начин да бъде Божия избран народ. Това просто противоречи на цялото Христово новозаветно учение.

Наша е отговорността на кого ще вярваме – на непогрешимото Божие Слово, или на хитро измислени басни, облечени в религиозна опаковка. Исус каза много ясно в Евангелието на Йоан:

Аз съм добрият пастир и познавам Моите, и Моите познават Мен, както Татко познава Мен, и Аз познавам Татко; и Аз давам живота Си за овцете... Моите овце слушат гласа Ми, и Аз ги познавам, и те Ме следват. И Аз им давам вечен живот; и те никога няма да загинат и никой няма да ги грабне от ръката Ми.

Йоан 10:14-15, 27-28

Истинския Божий избран народ познава Спасителя Христос и Го следва с вяра и покорство, независимо какво ще му струва това.

На въпроса къде е днес този избран Божий народ, наречен още Божия Израел, ще отговоря по следния начин – навсякъде по лицето на земята, включително и в държавата Израел, където има хора, спасени по благодат чрез вяра в изкупителното дело на Божия Син Исус Христос на кръста. Ние като част от този изкупен с Христовата скъпоценна кръв, избран за праведни дела народ, ще имаме уважение към евреите, като физически потомци на Авраам, ще се молим за тяхното покаяние и обръщане в истинската вяра, ще им показваме реално Божията любов и милост, но няма да ги боготворим и благоговеем пред тях, защото тази чест, както и цялата слава, принадлежат само и единствено на ЦАРЯ на царете и ГОСПОДАРЯ на господарите.

А що се отнася до града Ерусалим в Близкия изток, наричан незнайно защо святия град, можем само да кажем, че той не е свят от времето, когато отхвърли своя истински Цар и беше осъден на тотално унищожение заедно с храма в неговите предели, и принасянето на кръвни жертви за прощение на греховете.

Не намерих по-добър коментар за приключването на тази тема, от написаното от апостол Павел в послание до църквата в Рим:

Защото не е юдеин онзи, който е външно такъв, нито е обрязване онова, което е външно, на плътта; а юдеин е този, който е вътрешно такъв, и обрязване е това, което е на сърцето, в Духа, а не в буквата, чиято похвала не е от хората, а от Бога.

Римляни 2:28-29

Последните времена и идването на антихриста е доктрина, която за съжаление е приета и вярвана от голям брой християни по абсолютно неправилен начин. Необяснимо е, как е възможно послания, адресирани до ранната църква и предупреждаващи тогавашните християни за идващите последни времена в живота им, да се отнасят и до нас днес! Единственото логично обяснение на това явление е ваденето отново на важни стихове от контекста на самото послание.

Идващите последни времена върху църквата от първи век, се отнасят преди всичко за края на старозаветната богослужерна система, чийто център на поклонение беше храма в Ерусалим. С неговото окончателно унищожение, тази система престана да съществува и християните бяха подготвени предварително за този катаклизъм, защото щяха да го преживеят и да бъдат свидетели на започващото своя триумф Божие Царство. Белегът за идващите последни дни щеше да бъде появата на много лъжепророци и лъжеучители, характеризирани от вярващите в Христос с основния термин антихрист. Това е, което пише апостол Йоан в своето първо послание:

Дечица, последно време е; и както сте чули, че идва Антихрист, така сега и са се явили много антихристи; от това знаем, че е последно време. Кой е лъжец, освен този, който отрича, че Исус е Христос? Той е антихрист, който отрича Бащата и Сина. Всеки, който отрича Сина, няма и Бащата; а който изповядва Сина, има и Бащата.

1 Йоан 2:18, 22-23

Съгласете се, че е направо безумие, Йоан да пише за някакво далечно бъдеще, а не за времето, в което живееше. Тук ще цитирам част от книгата на Стан Нютън „Славно Царство“:

„Когато чуя проповедници да казват колко е чудесно, да се живее в „последните дни“ аз се чудя дали напоследък са чели Библията. Тя ни дава ясна картина за периода, наречен „последните дни“. Това не бяха вълнуващи и прекрасни дни, а времена на изключителни трудности (2 Тимотей 3:1). Смърт, войни и глад изпълваха земята. Църквата беше изправена пред тежки проблеми с лъжепророци, неправилни доктрини и двустранни гонения – от юдеите и от Рим. Християните днес трябва да са благодарни, че не живеят в последните дни“.

Имаше много антихристи във времето, когато апостолите поставиха в центъра на изграждащата се млада църква здравето Христово благовестие на Царството. Винаги в историята от първи век насам, е имало антихристи, има ги и сега, но този факт съвсем не сочи към идването на някакъв бъдещ, главен антихрист.

Така че нека да спрем най-накрая с изключително глупавите и безсмислени догадки кой световен политически водач ще бъде този напразно очакван антихрист. Време е окончателно да се разделим с фантазиите на Джери Дженкинс и Тим Лахей, описани в техния роман „Оставените“, защото нищо от това, което са писали в него, няма да стане по този начин.

Ще кажа за пореден път – призвани сме да вярваме на вечното, непогрешимо Божие Слово, а не на човешки измислици и интерпретации.

Евангелието на просперитета е сериозно отклонение от истинското благовестие на Царството, защото фокуса му не е Христос, а парите. Нашия небесен Баща не е безпрекословен изпълнител на плътски желания и копнежи, а Господар на живота ни, с Чиято воля сме призвани да се съобразяваме. След като си станал Христов, ти не живееш повече за себе си, но за Този, Който умря и възкръсна славно от мъртвите. Той победи смъртта и греха, съсипа делата на дявола и беше издигнат над всяко друго име, за да имаме в Неговото име спасение, нов живот и вечна, жива надежда завинаги. Обещано е, че парите и изобилното снабдяване на всяка нужда, ще следват верните на завета, а не, че те ще преследват тези неща.

Нека да не допускаме материализма да обсебва ежедневието ни и да се превръща в наш бог, а ние в негови роби. Вярвайте на писаното Слово, а не на хора, използващи го за лично обогатяване.

Татко е милостив и състрадателен към Своите синове и дъщери, давайки твърдо уверение, че никой, уповаващ на Неговата милост, няма да бъде оставен в нужда.

Накрая отправям това пожелание до Христовата църква в нацията ни, от цялото си сърце и душа:

така че Бог на нашия Господ Исус Христос, Бащата на славата, да ви даде дух на мъдрост и откровение в познаването на Него Самия, като просветли очите на сърцето ви, за да знаете каква е надеждата на Неговото призвание, какво е богатството на славата на Неговото наследство в светите и какво превъзходното величие на Неговата силата към нас, вярващите, според действието на могъщата Негова сила. С нея Той подежда в Христос, когато Го възкреси от мъртвите и Го сложи да седне от дясната си страна на небесата, далеч над всяко

началство и власт, и сила, и господство, и всяко име, с което се наменуват, не само в този свят, но и в бъдещия. И покори всичко под краката Му и Го постави да бъде глава над всичко за църквата, която е Неговото тяло, пълнотата на Този, който изпълнява всичко във всичко.

Ефесяни 1:17-23

Нека Бог да ви благослови изобилно със Своето реално присъствие в живота ви.

01.06.2021 г.
гр. Русе